

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 181/18
22.03.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужбама тужилаца: 1) Привредно друштво “N S.” д.о.о. Б., ул. ..., кога заступају пуномоћници Немања Васиљевић и Рада М. Јанковић, адвокати из Београда, ул. Теразије број 29 и 2) “U. C.” из Б. – З., ул. ... кога заступа пуномоћник Војислав Сележан, адвокат из Београда, ул. Светозара Марковића број 9, против туженог Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, Београд, ул. Савска 25/IV, ради поништаја решења 4/0-02-89/2017-31, веза број: 4/0-02-598/2016 од 01.12.2017. године, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 22.03.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ТУЖБЕ СЕ одбијају.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца “U.C.” из Б.-З., ул. ... за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем донетим у поступку испитивања повреде конкуренције из члана 10. Закона о заштити конкуренције, покренутом по службеној дужности, против учесника на тржишту ближе наведених у уводу решења, ставом I диспозитива утврђује се да су учесници на тржишту закључили уговоре о купопродаји, који садрже одредбе, којима се утврђују цене у даљој продаји, што представља рестриктивни споразум, и то:

- члан 3. Уговора о купопродаји број 01/14 од 15.01.2014. године и Уговора о купопродаји број 01/15 од 01.02.2015. године, који су закључени између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и “Р.Д.” д.о.о. Б;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 03/14 од 15.01.2014. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и “O.SH.” д.о.о. за производњу и трговину С.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 14/14 од 29.09.2014. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и

унутрашњу трговину, Б.З и “К...G...F.” д.о.о. Ч.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 07/14 од 29.09.2014. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и предузетника “Z.V.P.S.T.R.K.S.O.” П.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 10/15 од 01.02.2015. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и “Т.”, Предузеће за промет робе на велико увоз-извоз д.о.о. В.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 02/15 од 01.02.2015. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и “С.”, Предузећа за трговину и услуге, Друштво са ограниченом одговорношћу Б.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 06/14 од 29.09.2014. године и Уговора о купопродаји број 03/15 од 01.02.2015. године, који су закључени између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и Друштва за трговину “Е.” д.о.о. Ш.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 04/15 од 01.02.2015. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и предузетника “S.F. S. Z. K. P.” П.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 02/16 од 09.03.2016. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и Друштва са ограниченом одговорношћу “S.” С.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 09/14 од 01.09.2014. године и Уговора о купопродаји број 11/15 од 01.02.2015. године, који су закључени између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и друготужаиоца Предузећа за производњу, промет и пружање услуга “U.-C.” д.о.о. Б.-З.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 11/15 од 27.02.2015. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и “Т.S.” д.о.о. Б.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 22/14 од 14.10.2014. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и “К.” за производњу и трговину д.о.о. К., сада у ликвидацији;

- чланови 2., 4. и 5. Уговора о купопродаји број 5/14 од 28.02.2014. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и Предузећа за трговину на велико и мало “S.” д.о.о. А.;

- члан 3. Уговора о купопродаји број 01/16 од 15.02.2016. године, који је закључен између “N.S.” Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, Б.-З. и “P.S.” д.о.о. Б. – Н.Б., чиме су учинили повреду конкуренције из члана 10. став 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције.

Ставом II диспозитива оспореног решења, утврђује се да су рестриктивни споразуми из става I диспозитива овог решења забрањени и ништави ex lege. У ст. III и IV диспозитива оспореног решења, забрањује се учесницима на тржишту из става I овог решења свако будуће поступање којим би се могла ограничити,

нарушити или спречити конкуренција закључивањем споразума који садрже одредбе којима се утврђују цене у даљој продаји, те одређује мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања новчаног износа и то учеснику на тржишту:

- тужиоцу, "N.S." Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину Б.-З., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,62% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 16.525.732,75 РСД;

- Предузећу "Ѓ." д.о.о. Б.-З., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,29% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 15.850.569,60 РСД;

- "O.SH." д.о.о. за производњу и трговину С., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 2.705.138,00 РСД;

- "K.G.F." д.о.о. Ч, у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 459.256,00 РСД;

- Предузетнику "Z. V. S. T. R K..S. O." Параћин, у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 99.648,00 РСД;

- "Т." Предузеће за промет робе на велико, увоз-извоз д.о.о. В., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 82.336,00 РСД;

- "С." Предузеће за трговину и услуге, Друштво са ограниченом одговорношћу Б., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 1.307.906,00 РСД;

- Друштво за трговину "Е." д.о.о. Ш., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,22% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 69.644,88 РСД;

- Предузетнику "S. F. S. Z. K. P." П., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 44.263,37 РСД;

- Друштво са ограниченом одговорношћу "S." С., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 44.202,00 РСД;

- тужиоцу, Предузеће за производњу, промет и пружање услуга "U.-C." д.о.о. Б., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,34% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 2.776.959,18 РСД;

- "T.S." д.о.о. Б., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 25.626,00 РСД;

- "К." за производњу и трговину д.о.о. К. у ликвидацији, у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у

2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 31.402,00 РСД;

- Предузеће за трговину на велико и мало “S.” д.о.о. А., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,7% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 127.050,00 РСД;

- “PP.S.” д.о.о Б.-Н. Б., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 5.212.578,00 РСД.

У ставу V диспозитива оспореног решења, наложено је учесницима на тржишту из става I диспозитива тог решења да изврше уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става IV диспозитива решења, на рачун буџета Републике Србије број 840 743224 843 94, модел 97 – са позивом на број: двоцифрени контролни број по моделу 97 – троцифрени број општине, града односно територије, број овог решења, док је у ставу VI диспозитива одређен рок од 6 месеци од дана пријема овог решења за извршење налога из става V диспозитива решења, под претњом принудног извршења. У ставу VII диспозитива оспореног решења, наложено је учесницима на тржишту из става I диспозитива тог решења, да одмах по извршењу налога из става V диспозитива решења, Комисији за заштиту конкуренције доставе доказ о извршеној уплати, док је у ставу VIII диспозитива оспореног решења, назначено да се решење објављује у “Службеном гласнику Републике Србије” и на интернет стани Комисије за заштиту конкуренције.

Тужбом поднетом Управном суду дана 03.01.2018. године, заведеном под бројем У 181/18 тужилац, Привредно друштво “N.S.” д.о.о. Б., оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето, указујући на погрешну примену Закона о заштити конкуренције и Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и неправилно закључивање у погледу чињеничног стања, као и на битне повреде правила поступка из члана 24. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима. Наводима тужбе претходно описује ток поступка који је покренут по службеној дужности и који је претходио доношењу оспореног решења, истичући да су овлашћена службена лица у поступку ненајављеног увиђаја преузела на CD и копије ценовника производа робних марки Puma, Sergio Tacchini и Russell Athletic за 2014., 2015. и 2016. годину, у којима су садржане veleпродајне и малопродајне цене према шифрама и називима артикала, што је констатовано у Записнику о спровођењу ненајављеног увиђаја. У вези са тим истиче да је тужени орган на основу напред прикупљених података и изјашњења странака у току поступка, неспорно могао да утврди да су све странке у поступку навеле да тужилац никад није контролисао друге учеснике приликом пословања да ли се придржавају малопродајних цена, као и да исте никада није санкционисао, а што се односи и на акцијске продаје странака у поступку; да су странке у поступку саме одређивале малопродајне цене и акцијске продаје у складу са појединачним циљевима пословања привредних друштава, те да је тужилац приликом спровођења испитног поступка од стране Комисије пружио пуну сарадњу и доставио све неопходне податке. Сматра да при напред наведеном тужени није могао да донесе оспорено решење којим се висина

износа мере заштите конкуренције одређује у износу од 0,62% од укупног годишњег прихода тужиоца за 2015. годину. Поред наведеног, истиче да образложење оспореног решења не даје јасне разлоге због којих нису уважени аргументи тужиоца и осталих учесника у поступку у погледу висине казне, као ни разлоге због чега се тужиоцу као странци у поступку, не узимају у обзир исте олакшавајуће околности као и другим учесницима у поступку, односно зашто се у односу на тужиоца узима виши коефицијент тежине повреде у односу на остале учеснике. Сматра да је извођење неправилног закључка у односу на утрђено чињенично стање везано за питање оцене фактора тежине повреде конкуренције од стране тужиоца резултирало погрешном применом материјалног права. Такође, у погледу квалификације повреде конкуренције, као веома тешке, тужилац истиче да је тужени орган свим странкама у поступку, осим тужиоцу, приликом израчунавања висине износа мере заштите конкуренције као релевантан фактор за веома тешку повреду конкуренције ценио фактор 2, док је тужиоцу урачунат фактор 2, 4, незаконито у вези са тим уводећи као разлог јачу преговарачку моћ, с тим да овај критеријум не познаје ни Закон о заштити конкуренције, а ни напред наведена Уредба. Такође истиче да је странкама у поступку, као олакшавајућа околност цењен нехат, а да у оспореном решењу није наведено због чега тужени орган сматра да код тужиоца као продавца није постојао нехат приликом закључења спорних уговора, на који начин се крши одредба члана 26. Закона о облигационим односима, која подразумева сагласност уговорних страна. Истиче да приликом утврђивања критеријума којима се одређује висина мере заштите конкуренције, тужени орган у побијаном решењу узима у обзир трајање повреде конкуренције, и дефинише трајање повреде конкуренције као трајање уговорног односа између странака у поступку, супротно Закону о заштити конкуренције и одредбама Уредбе, сагласно којим одредбама се трајање повреде конкуренције одређује само у односу на последицу коју је повреда конкуренције имала на тржишту, при чему је у поступку неспорно утврђено одсуство последице. Са наведених разлога сматра да је остало нејасно на који начин је Комисија обрачунала коефицијент трајања повреде. Код наведеног налази да напред наведено поступање туженог органа није могло резултирати потпуним и правилним утврђивањем чињеница и околности које су од значаја за доношење законитог и правилног решења, на који начин су повређене одредбе чл. 8. и 125. став 1. Закона о општем управном поступку. Са наведених разлога, предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, с тим што је поднеском достављеном суду дана 16.01.2018.године, тужилац прецизирао тужбени захтев, истичући да уколико суд сматра да су у односу на утврђено чињенично стање и природу ствари испуњени услови за примену члана 43. Закона о управним споровима, да суд – пресудом у спору пуне јурисдикције, реши предметну правну ствар на начин што ће оспорено решење преиначити у односу на висину изречене мере заштите конкуренције, применом члана 72. став 3. Закона о заштити конкуренције.

Тужени орган је у одговору на тужбу Привредног друштва “N.S.” д.о.о. из Б., достављеном суду дана 20.02.2018. године, ценећи детаљно наводе тужбе којима је указано на повреде правила управног поступка, другачији положај тужиоца од осталих странака у поступку, неправилан начин утврђивања тежине повреде, неузимање у обзир олакшавајућих околности и нехата на страни тужиоца, као и трајање повреде конкуренције, те неправилно одређивање мере заштите конкуренције, остао у свему

при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије. Ценећи наводе тужиоца изнете у поднеску тужиоца достављеном Управном суду дана 16.01.2018. године, са предлогом да суд у спору пуне јурисдикције преиначи оспорено решење у односу на висину изречене мере заштите конкуренције, применом члана 72. став 3. Закона о заштити конкуренције, тужени орган је навео да наведени поднесак тужиоца само потврђује да је у конкретном поступку правилно спроведен поступак, при чему је потпуно и правилно утврђено чињенично стање на које је правилно примењен закон, на основу кога је донето законито решење. Имајући у виду да је ради поништаја истог решења туженог органа управни спор покренут и тужбом Привредног друштва "U.C." из Б., тужени орган је предложио да Управни суд споји предмете у један, сагласно одредби члана 328. Закона о парничном поступку.

Тужбом поднетом Управном суду дана 04.01.2018. године, заведеном под бројем У 290/18, тужилац, "U.C." из Б., оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето, указујући на погрешну примену Закона о заштити конкуренције, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и неправилно закључивање у погледу утврђеног чињеничног стања, као и на битне повреде правила поступка, са предлогом да суд поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање. Наводима тужбе указује да се у оспореном решењу, на страни 14. наводи Уговор о купопродаји бр. 09/14 од 01.09.2014. године, који је закључен између Друштва "N.S." под бројем 5245 од 27.10.2014. године, са уговореним периодом примене до дана 31.12.2014. године, који уговор Комисија приликом спровођења ненајављеног увиђаја није пронашла, већ јој је наведени уговор достаљен од стране тужиоца, с тим да је исти важио за 2014. годину. Такође истиче да уговор који се спомиње у оспореном решењу као уговор број 11/15, који је закључен дана 01.02.2015. године, код тужиоца није заведен, нити је исти примењиван, па је у вези са тим неосновано тужиоцу утврђена обавеза по основу таквог уговора. У вези са уговором закљученим 2014. године, тужилац истиче да је прихватио одредбе тог уговора, сматрајући да је реч о типском уговору који су потписали и остали купци, а све у циљу набављања робе; да се није придржавао ММПЦ наведених у уговору, нити је због тога био санкционисан; да се није држао рестриктивних одредаба уговора, из чега изводи закључак да уговор није ни извршен од стране купца, а што доводи до ослобађања одговорности. Истиче такође, да код тужиоца, као купца, није постојала намера да повреди заштиту конкуренције, због чега би у предметном случају био одговоран. Позивајући се на одредбе чл. 68. став 1. тачка 2. и чл. 10. став 1. Закона о заштити конкуренције, тужилац наводи да када је потписао уговор није сматрао да се ради о рестриктивном споразуму нити је прихватање типског уговора могло имати негативне последице по тужиоца. Налази да је савесно приступио потписивању уговора само да би прибавио робу, те да исти уговор нити је састаљао, нити је његове одредбе мењао, па је потпуно незаконито да слабија страна у поступку од стране Комисије буде кажњена. Такође истиче да споразум није извршен, па је по оцени тужиоца изостао основ за кажњавање, због чега сматра да је одређивање новчане накнаде неосновано и неправно. Са наведених разлога, тужилац закључује да је у предметном случају изостао циљ, односно последица који се односе на ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције, па како није постојао циљ, нити је последица наступила, то није постојао ни рестриктивни споразум због кога би тужилац био кажњен. Као доказ

да је одступао од цена предвиђених уговором, тужилац у наводима тужбе указује на рачуне означене под одређеним бројем које прилаже у фотокопији. Сматра да је новчани износ који је утврђен као мера заштите конкуренције у односу на тужиоца превисоко одређен, те да Комисија није испоштовала тужиочево право на смањење новчаног износа који је дужан да плати, у смислу члана 69. став 3. Закона о заштити конкуренције, а имајући у виду околност да је тужилац сам био једини учесник у поступку који је доставио уговор који Комисија није пронашла и преузела током спровођења ненајављеног увиђаја. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове насталог спора опредељене у износу од 36.000,00 динара на име састава тужбе, увећане за износ такси по одлуци суда.

У одговору на наведену тужбу тужиоца "U.C.", достављеном суду дана 26.02.2018. године, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења, истичући да је исто донето у законито спроведеном поступку, у коме је потпуно утврђено чињенично стање на које је правилном оценом релевантних доказа правилно примењен закон. Наводи такође, да тужилац у тужби само наводи одредбе закона, неоспоревајући притом чињенице које је Комисија током поступка утврдила, с тим да погрешно тумачи одредбе закона на које се позива. У вези навода тужбе, указује да је неоснован навод тужиоца да је уговор из 2014. године једини уговор између наведених уговорних страна јер се у списима предмета налази и други Уговор о купопродаји број 11/15 од 01.02.2015. године, како је у оспореном решењу и наведено. При томе, истиче да тужилац не негира да је уговор из 2015. године потписао, односно закључио, већ само негира да је исти заведен и извршен. У вези са тим, тужени такође указује да је тужилац уз приложену тужбу и сам доставио копије рачуна, међу којима су и рачуни из 2015. године од 06.08.2015., 26.08.2015., 23.10.2015., 25.10.2015. и 08.11.2015. године. Ценећи наводе овог тужиоца да је спорни купопродајни уговор са првотужиоцем закључио јер је потписивање уговора био услов за преузимање робе; да је прихватио одредбе уговора, сматрајући да је реч о типском уговору; да се није придржавао минималних малопродајних цена наведених у уговору и да због тога није био санкционисан, да се није придржавао рестриктивних одредаба уговора, на који начин уговор није ни извршен од стране тужиоца као купца, те да није постојала намера тужиоца да повреди конкуренцију, тужени орган је нашао да су ови наводи неосновани, имајући у виду да се из самог Уговора о купопродаји 9/14 види да је у питању двострано-теретни правни посао, настао сагласношћу воља уговарача, који производи правно дејство за обе уговорне стране, којим уговором је предвиђено више обавеза за уговараче, као и санкције за неиспуњење преузетих обавеза, из чега произлази да сам уговор није потписан искључиво ради преузимања робе, као што тужилац наводи у тужби, већ закључени правни посао и акт на основу кога је тужилац преузимао робу, али и по истом, продавцу вршио исплату купопродајне цене. У вези са тим тужени је навео и то да, имајући у виду да одредбе предметних уговора – којима су утврђене минималне малопродајне цене, представљају најтеже повреде конкуренције по циљу, односно рестриктивне споразуме који су сами по себи забрањени, то Комисија и није била дужна да утврђује постојање ефеката, односно последица повреде конкуренције. По оцени туженог органа, само закључење уговора представља повреду конкуренције за коју се изриче мера заштите конкуренције, како је и прописано

одредбом члана 68. став 1. тачка 2. Закона о заштити конкуренције, с тим да су наводи тужиоца да није био свестан да је потписивање таквог уговора забрањено, без утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да непознавање закона шкоди, односно не ослобађа одговорности. Тужени орган је такође оценио као неосноване наводе тужбе којима тужилац указује на повреду одредбе члана 69. став 3. Закона о заштити конкуренције и на превисоко одређен износ мере заштите конкуренције. У вези са тим, тужени је навео да је тужилац Уговор о купопродаји 09/14 доставио Комисији, поступајући по Закључку за доставу информација, изјашњења и података број 4/0-02-623/2016-3 од 07.09.2016. године, којим је тужиоцу наложена достава података о трајању уговорног односа са “N.S.” са копијом свих уговора које су ова друштва закључила и пратећом документацијом, прилозима, протоколима и сл., који су били или јесу у примени у 2014., 2015. и 2016. години, из чега јасно произлази да тужилац наведени уговор није доставио добровољно и самостално, већ поступајући у складу са законском обавезом, са којих разлога у конкретном случају и нису били испуњени услови за смањење висине новчаног износа мере заштите конкуренције применом одредбе члана 69. став 3. закона, с тим да је сарадња тужиоца са Комисијом цењена као олакшавајућа околност приликом одређивања мере заштите конкуренције, а што је у оспореном решењу јасно образложено. Код наведеног, тужени је предложио да суд тужбу овог тужиоца одбаци као неблаговремену, или да код другачије оцене суда о благовремености поднете тужбе, исту одбије као неосновану. И у овом одговору, тужени орган предложио је спајање поступака, имајући у виду већ поднету тужбу против истог оспореног решења у предмету У 181/2018, а све сагласно одредби члана 328. Закона о парничном поступку.

Ценећи наводе туженог органа у погледу неблаговремености тужбе тужиоца “U.C.”, Управни суд је нашао да исти нису основани, имајући у виду да је увидом у списе предмета утврђено да је оспорено решење овом тужиоцу уручено дана 05.12.2017. године, а да је тужба против наведеног решења поднета дана 04.01.2018. године, путем поште, што је утврђено из поштанског броја ПТТ 11231 Београд 79, дакле, у законом прописаном року од 30 дана.

Поступајући по поднетим тужбама, те имајући у виду да су тужиоци посебним тужбама оспорили исто решење туженог органа и то Привредно друштво “N.S.” д.о.о. из Б., у предмету 17 У 181/2018 и “U.C.” из Б. у предмету 3 У 290/18, Управни суд је поштујући начело економичности поступка, спојио поступке по наведеним тужбама, применом одредаба члана 327. став 1. и 328. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 и 55/14), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), с тим да се убудуће управни спор води под јединственим бројем 17 У 181/18.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужби, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, након оцене навода тужби, одговора на тужбе и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужбе нису основане.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган поступајући на основу чл. 22. став 2., чл. 57. став 1. и чл. 68. став 1. тачка 2. Закона о заштити конкуренције (“Службени гласник РС”, бр. 51/09 и 95/2013), члана

192. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/2010), а у вези са чланом 213. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/2016) и чл. 3. и 4. Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера (“Службени гласник РС”, бр. 50/2010), одлучујући у поступку испитивање повреде конкуренције из члана 10. Закона о заштити конкуренције, покренутом по службеној дужности, против учесника на тржишту ближе наведених у уводу оспореног решења, на седници одржаној дана 01.12.2017. године, донео решење којим се утврђује да су наведени учесници на тржишту закључили Уговоре о купопродаји, који садрже одредбе, којима се утврђују цене у даљој продаји, што представља рестриктивни споразум, с тим да су назначени члан уговора и Уговори о купопродаји-означени по броју и датуму доношења, ближе наведени у ставу 1. диспозитива решења, из ког диспозитива такође произлази да се у односу на све закључене уговоре, као једна уговорна страна појављује тужилац “N.S.”-Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину, са матичним бројем xxxxx и регистрованим седиштем на адреси ... , као и то да је, између осталих, Уговор о купопродаји број 09/14 од 01.09.2014. године и Уговор о купопродаји број 11/15 од 01.02.2015. године, закључен између тужиоца “N.S.”-Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину и другостужиоца – Предузећа за производњу, промет и пружање услуга “U.C.” д.о.о. Б. – 3, матични број xxxxxx са регистрованим седиштем на адреси ..., Б. – 3.. На наведени начин, по оцени туженог органа, тужиоци су учинили повреду конкуренције из члана 10. став 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције, те је истим решењем утврђено да су рестриктивни споразуми из става 1. диспозитива тог решења забрањени и ништави ex lege, са којих разлога је, поред осталих учесника на тржишту, тужиоцима забрањено свако будуће поступање којим би се могла ограничити, нарушити или спречити конкуренција закључивањем споразума који садрже одредбе којима се утврђују цене у даљој продаји, и истим решењем одређена мера заштите конкуренције и то: тужиоцу “N.S.” - Друштво са ограниченом одговорношћу за спољну и унутрашњу трговину у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0.62% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 16.525.732,75 РСД, а тужиоцу Предузећу за производњу, промет и пружање услуга “U.C.” д.о.о. у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,34% од укупног годишњег прихода оствареног у 2015. години на тржишту Републике Србије, односно у износу од 2.776.959,18 РСД са налогом да утврђене износе уплате на начин ближе одређен диспозитивом тог решења. Дајући разлоге за донету одлуку, тужени орган је навео да је у току спровођења анализе услова конкуренције на тржиштима veleпродаје и малопродаје спортске обуће, одеће, опреме и аксесоара, на територији Републике Србије, прибавио информације, податке и документацију, као и Уговоре о купопродаји које су дистрибутери спортске обуће, одеће, опреме и аксесоара закључивали са својим купцима у периоду од 2011.-2016. године, на основу којих анализа је утврђено да је тужилац “N.S.”, као продавац, у пословању са својим купцем Друштвом “Р.Д.”, закључио Уговоре о купопродаји број 01/14 од 15.01.2014. године и бр. 01/15 од 01.02.2015. године, којима је уговорена обавеза купца да се у даљој продаји придржава

минималних малопродајних цена (ММПЦ), које одређује “N.S.”, као продавац, након чега је тужени орган претпоставио постојање рестриктивног споразума у смислу члана 10. Закона о заштити конкуренције, са којих разлога је Закључком председника Комисије бр. 4/0-02-598/2016-1 од 18.08.2016. године, покренут поступак, по службеној дужности, против привредних друштава “N.S.” и “P.Đ.”, с тим да је истовремено закључком број 4/0-02-598/2016-3 од 18.08.2016. године, одређено и спровођење ненајвљеног увиђаја на дан 18.08.2016. године у пословним просторијама “N.S.”, при чему су у циљу правилног утврђивања чињеничног стања, издвојени и копирани уговори ближе наведени у диспозитиву оспореног решења, међу којима и Уговор о купопродаји 11/15, закључен дана 01.02.2015. године између тужиоца “N.S.” и тужиоца “U.C.”, д.о.о., који је код тужиоца “N.S.” заведен под бројем 1120 од 02.03.2015. године, без заводног печата друге уговорне стране, а чија је примена уговорена од дана потписивања уговора до 31.12.2015. године. Увидом у копије свих наведених уговора, Комисија је утврдила да је у свим уговорима о купопродаји које је “N.S.” закључивао као продавац, садржана одредба којом се утврђују цене у даљој продаји, односно обавезују купци да се приликом продаје производа, који су предмет Уговора о купопродаји, придржавају цена које утврђује “N.S.” као продавац. У свим уговорима о купопродаји који су цењени у току поступка, чланом 1. је дефинисано да је предмет уговора куповина, односно продаја производа из продајног асортимана продавца, а посебно производа одређених робних марки дефинисаних појединачним уговорима, с тим што је у чл. 2., 3., 4. и 5. предметних уговора, у зависности од појединачних уговора, дефинисано да се купац обавезује да ће се у veleпродаји или малопродаји придржавати ММПЦ које одређује продавац; да ће у случају непридржавања ММПЦ које одређује “N.S.”, као продавац, купац бити санкционисан од стране продавца смањењем рабата на наредне испоруке у сезони и то у проценту од 3% па навише, да ће наведене санкције бити примењене у случају кршења било које од одредби дефинисаних чланом 3. уговора, и да уколико купац и након ових санкција не буде поштовао одредбе уговора, продавац задржава право прекида сарадње са купцем, да је купац, уколико врши даљу veleпродају производа из продајног асортимана “N.S.”, у обавези да обезбеди да његови купци, даљу продају истих производа такође врше по истим ММПЦ, које одређује “N.S.”; да ће у случају непоштовања обавезе придржавања ММПЦ у veleпродаји/продаји производа из продајног асортимана “N.S.” од стране свих купаца, купци бити упозорени, посредно путем свог добављача, због кршења препоручених цена или давања различитих попушта на препоручене цене, док ће у случају поновног кршења (по други пут), исти купци бити искључени са тржишта дистрибуције производа из продајног асортимана продавца; да су ММПЦ саставни део ценовника продавца; да све акцијске продаје, и њима сличне продаје које спроводи купац, морају бити одobreне од стране “N.S.”, као продавца; да је купцима дозвољено сезонско снижење МПЦ од датума који ће одредити “N.S.”, као продавац, као и да купци могу да снизе МПЦ испод ММПЦ изван периода сезонског снижења, под условом да “N.S.” одобри овакво снижење у писаној форми за конкретну активност; да ће у случају непридржавања обавезе-забрана сезонских снижења цена без одобрења “N.S.” и права крајњег одређивања МПЦ од стране “N.S.” као продавца, купац бити санкционисан смањењем рабата на наредне испоруке у сезони и то у проценту од 3% па навише, да ће наведене санкције бити примењене у случају кршења било које од

одредби дефинисаних чланом 3. наведеног уговора и да уколико купац и након ових санкција не буде поштовао одредбе уговора, продавац задржава право прекида сарадње са купцем.

Како је на основу наведеног Комисија претпоставила постојање повреде конкуренције из члана 10. Закона, то је дана 29.08.2016. године, покренут и испитни поступак против свих друштава која су закључила наведене уговоре, ближе наведених у диспозитиву оспореног решења, у ком поступку је утврђено да све странке у поступку имају статус активних привредних друштава, осим “К.”, која има статус привредног друштва у процесу ликвидације; да су све странке у поступку организоване у форми друштава са ограниченом одговорношћу, осим “S. K..S. O.” и “S.F. ”, који су предузетници, те да је у свим уговорима о купопродаји, закљученим са наведеним лицима, уговорено да су ММПЦ саставни део ценовника продавца “N.S.”, да све акцијске продаје и њима сличне продаје које спроводи купац, морају бити одobreне од стране “N.S.”, као продавца.

Наводећи садржај уговора које је тужилац “N.S.” закључивао са својим купцима, те у вези са тим и одредбе уговора којима су уговаране куповне, односно продајне, цене и други услови трговине, тужени орган је у образложењу оспореног решења навео да је анализом тих уговора али и Уговора који је тужилац “N.S.” закључио са тужиоцем “U.C.”, као купцем, дана 01.09.2014. године, утврђено да је чланом 3. тог уговора постигнута сагласност да купац преузима обавезу да ће се код продаје производа придржавати ММПЦ, које одређује продавац - “N.S.”, као и да су ММПЦ саставни део ценовника продавца. Истим чланом уговорена је могућност санкционисања купца од стране продавца у случају непридржавања ММПЦ, обавеза придржавања ММПЦ у veleпродаји/малопродаји производа из продајног асортимана продавца-од стране свих купаца, да је уговорена могућност упозорења и искључења свих купаца са тржишта дистрибуције производа због кршења препоручених цена, одређених од стране продавца. Истим чланом уговорена је и забрана сезонских снижења цена без одобрења “N.S.” и право крајњег одређивања МПЦ од стране “N.S.”, као продавца, као и могућност санкционисања купца у случају непридржавања забране сезонских снижења цена без одобрења “N.S.” и право крајњег одређивања МПЦ од стране “N.S.”.

Имајући у виду да је предмет наведених уговора о купопродаји, куповина, односно продаја, производа из продајног асортимана тужиоца “N.S.”, као продавца, на подручју тржишта Републике Србије, то је према наводима туженог из образложења оспореног решења, Комисија у предметном поступку, посматрала тржиште veleпродаје и малопродаје спортске обуће, текстила и реквизита из продајног асортимана продавца “N.S.” на територији Републике Србије. Сагласно наведеном, имајући у виду наведене одредбе уговора и околност да сви уговори садрже одредбе којима су утврђене ММПЦ, те да такве одредбе предстаљају најтеже повреде конкуренције по циљу, односно рестриктивне споразуме који су као такви забрањени у смислу члана 10. Закона о заштити конкуренције, то за потребе поступка Комисија није утврђивала постојање ефеката (последица) повреде конкуренције.

Према наводима из образложења оспореног решења, Комисија је ради правилног и и потпуног утврђивања чињеничног стања, свим странкама у поступку омогућила учешће, и посебним закључцима по броју наведеном у оспореном решењу,

наложила, поред осталог, доставу информација, изјашњења и података који се односе на околности закључења уговора, њиховог трајања и примене, доставу veleпродајних и малопродајних ценовника за посматрани период, по ком налогу су странке у поступку поступиле и у вези са којим налогом су се изјасниле углавном наводима да уговорене обавезе о поштовању ММПЦ нису примењиване ни у veleпродаји ни у малопродаји; да су самостално формирале продајне цене, да их “N.S.” није ограничавао у погледу формирања продајних цена, и да осим Уговора о купопродаји који је Комисија преузела приликом вршења ненајављеног увиђаја, немају формално закључених других Уговора о купопродаји са “N.S.”, с тим да је предузеће “U.C.” и доставило Уговор који Комисија није пронашла и преузела током спровођења ненајављеног увиђаја, а који је закључен са “N.S.”, чија је примена уговорена у 2014. години, којом приликом се такође изјаснило да за период 2015. и 2016. немају закључених уговора, иако је Комисија приликом вршења ненајављеног увиђаја преузела копију уговора закљученог са тим лицем у 2015. години. У вези са битним чињеницама, доказима и осталим елементима утврђеним у проведеном поступку, Комисија је сачинила Обавештење и позив за изјашњење број 4/0-02-89/2017-3 од 10.02.2017. године, које је упућено свим странкама у поступку, а у ком Обавештењу је Комисија изнела своју оцену да се напред наведеним механизмима утврђује цена у даљој продаји, те је на основу тога и заузет став да закључење уговора који садржи одредбе које су рестриктивне по циљу, представља рестриктивни споразум, односно повреду конкуренције, с тим да Закон не прописује обавезу доказивања да је исти и извршен. Изјашњење на Обавештење странака у поступку, поред осталих, доставили су и “N.S.” и “U.C.”, у којима нису оспоравали чињенично стање које је утврђено у поступку, с тим што су указујући на Уредбу о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање ових мера, предложили да Савет комисије, приликом одмеравања висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције, узме у обзир следеће околности: да је у свим случајевима неспорно утврђено одсуство намере, односно да је до повреде дошло нехатном радњом странака у поступку због устаљене праксе и типских уговора које странке, у начелу, нису ни поштовале, нити су биле свесне да својим радњама могу повредити конкуренцију; да су изостали штетни ефекти и штетне последице, имајући у виду чињеницу да се странке нису придржавале спорних одредаба и да су након стављања ван снаге спорних одредаба наставиле пословање са Друштвом “N.S.”; да је “N.S.” одмах након спроведеног ненајављеног увиђаја, ставио ван снаге спорни члан уговора; да “N.S.” није примењивао санкције према осталим странкама у поступку због непоступања по спорним одредбама; да су у циљу ефикаснијег окончања поступка, све странке у поступку од почетка покретања поступка, показивале апсолутну сарадњу са Комисијом и ставиле на увид све податке ради прецизног утврђивања чињеничног стања које не споре ни својим изјашњењима на Обавештење, а која Изјашњења је Комисија ценила и на основу истих закључила да у односу на странку “N.S.”, а према наводима самог изјашњења, није спорно чињенично стање које је утврђено у поступку, имајући у виду да се то лице сагласило са утврђеним чињеницама, као и са ставом Комисије изнетим у Обавештењу да одредбе наведених Уговора о купопродаји представљају рестриктивни споразум у смислу члана 10. Закона. Остале околности које су странке навеле, а међу којима и “N.S.”, а које се

односе на дужину трајања уговора, одсуство намере за повредом конкуренције, Комисија је имала у виду приликом одређивања висине износа мере заштите конкуренције, у складу са Смерницама за примену Уредбе о критеријумима од 19.05.2011. године.

У вези са изјашњењем странке у поступку “U.C.”, које се односило на закључење уговора овог лица са “N.S.” за 2014. годину, уз истицање да за 2015. и 2016. годину нису имали заведен уговор, те да се није придржавала уговорених ММПЦ, и да је потписивање Уговора о купопродаји био услов за преузимање робе од продавца, те да битни чланови тог уговора нису поштовани, Комисија је нашла да ти наводи нису основани, јер уговор из 2014. године представља двостраначки теретни правни акт, при чему је у поступку спровођења ненајављеног увиђаја дана 18.08.2016.године, у пословним просторијама “N.S.”, преузет и Уговор о купопродаји 11/15, који је закључен дана 01.02.2015. године између “N.S.” и “U.C.”, чија је примена уговорена од дана потписивања уговора до 31.12.2015. године, а који уговор је био потписан од стране обе уговорне стране.

Сагласно свему напред наведеном, с позивањем на одредбу члана 10. Закона о заштити конкуренције и навођењем спорних одредаба свих анализираних Уговора о купопродаји, тужени је оценио да, како сви предметни уговори које је “N.S.” закључио са својим купцима, садрже исту формулацију: “да су ММПЦ саставни део ценовника продавца” и “да све акцијске продаје и њима сличне продаје, које спроводи купац, морају бити одобрене од стране продавца”, те како су поред наведених формулација, код појединих уговора, дефинисани и други механизми утврђивања цена у даљој продаји, већ напред наведени, тужени орган је нашао да је на тај начин постигнут кумулативни ефекат утврђивања цена у даљој продаји на тржишту у дистрибутивном ланцу велепродаје и малопродаје производа из продајног асортимана “N.S.” од стране свих купаца, који купују предметне производе, те да одредбама којима се уговара обавеза да се, све акцијске и њима сличне продаје које спроводи купац морају одобрити од стране продавца, представљају одредбе, са циљем да се омогући “N.S.”, као продавцу, да одређује да ли ће цене производа бити снижене, чиме се купцима ограничава могућност да слободно формирају цене производа набављене од “N.S.” у својим велепродајним или малопродајним објектима, са којих разлога наведена одредба уговора има за циљ ограничавање конкуренције на тржишту. По оцени туженог, утврђивање цена у даљој продаји, представља рестриктивни споразум, у смислу напред наведене одредбе Закона о заштити конкуренције, који за циљ или последицу има значајно ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције, а какви споразуми су сагласно одредби члана 10. став 3. Закона о заштити конкуренције забрањени и ништави, осим у случајевима изузећа од забране у складу са законом.

У образложењу оспореног решења тужени орган је навео и то да је, ценећи појединачно наводе свих странака у поступку, који су се односили на изјашњење да спорне уговорне одредбе нису примењиване и да није наступила последица на тржишту нашао да сама примена рестриктивне уговорне одредбе није од значаја за утврђивање постојања повреде конкуренције, као и то да, сагласно члану 10. став 1. Закона о заштити конкуренције, рестриктивни споразум постоји уколико има за циљ или последицу значајно ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције, па с тим у вези и не постоји обавеза доказивања да је наступила

последица, већ је за утврђивање повреде довољно да се утврди да предметни Споразум има забрањени циљ, чиме је, као такав, у смислу члана 10. став 3. истог закона, забрањен и ништав, односно представља повреду конкуренције.

Ценећи наводе које су странке истицале у поступку, а који су се односили на висину утврђене мере заштите конкуренције и одсуство намере, тужени орган је навео одредбу члана 68. став 1. тачка 2. Закона о заштити конкуренције, сагласно којој ће се учеснику на тржишту одредити мера заштите конкуренције у облику плаћања новчаног износа ако закључи или изврши рестриктивни споразум чиме су се, по оцени туженог органа, самим закључивањем Споразума наведене садржине стекли услови за одређивање мере заштите конкуренције, која се према ставу 1. члана 68. закона може одредити у висини новчаног износа највише 10% од укупног годишњег прихода, оствареног на територији Републике Србије, с тим да је одсуство намере у предметном случају Комисија ценила приликом одређивања изречене мере у смислу вредновања отежавајућих и олакшавајућих околности на основу Уредбе о критеријумима и Смерницама за примену Уредбе о критеријумима.

Износећи разлоге у вези утврђене висине мере у односу на тужиоца “N.S.”, тужени орган је навео да је “N.S.” генерални увозник предметних брендова за територију Републике Србије и да су остале странке у поступку предметне производе куповале од “N.S.”, на који начин је формирана мрежа уговора којом је осигурана обавеза придржавања МПЦ, чиме је искључена могућност ценовне конкуренције између странака у поступку, с тим да по оцени Комисије, наведене уговорне одредбе нису биле неопходне ради постизања сврхе и реализације уговора. Са наведених разлога, Комисија налази да наведене врсте уговора представљају најтежу повреду конкуренције и да су као такви забрањени и ништави, и по правилу не могу бити ни изузети од забране, имајући у виду одредбу члана 5. Уредбе о споразумима између учесника на тржишту који послују на различитоом нивоу производње или дистрибуције који се изузимају од забране (“Службени гласник РС”, бр. 11/2010). У образложењу оспореног решења, тужени је такође изнео закључак да, имајући у виду да је предметним споразумима уговарана обавеза придржавања ММПЦ, то за исте постоји законска претпоставка, а са разлога ближе наведених у образложењу истог решења, да су у питању најтеже повреде конкуренције и да су као такви забрањени и да не могу бити изузети од забране, из чега изводи закључак да предметни уговори не испуњавају услове за изузеће, односно да не могу бити изузети од забране у смислу чл. 11., 12., 13. и 14. Закона о заштити конкуренције.

Код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари, а имајући у виду доказе садржане у списима предмета и околност да странке у поступку, након достављања Обавештења, нису оспоравале налаз Комисије о битним чињеницама, доказима и осталим елементима утврђеним у поступку, нити доставиле нове доказе, правилно је, и по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је на основу расположивих уговора ближе наведених у диспозитиву оспореног решења, утврдио да се ради о купопродајним уговорима који садрже одредбе којима се непосредно утврђују куповне и продајне цене и други услови трговине, а који имају за циљ значајно ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције на територији Републике Србије, и да као такви представљају рестриктивне споразуме, из члана 10. став 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције, који самим закључивањем представљају повреду

конкуренције и одредио меру заштите конкуренције тужиоцима у облику обавезе плаћања новчаног износа ближе означеног у диспозитиву оспореног решења, правилном применом одредаба чл. 7., 57. и 68. Закона о заштити конкуренције, уз примену Уредбе о критеријумима и методологијом за утврђивање висине новчаног износа мере заштите конкуренције дефинисаном Смерницама за примену Уредбе о критеријумима од 19.05.2011. године, након што је претходно утврдио да су странке у поступку у 2015. години, као години која претходи години у којој је покренут поступак, оствариле следеће годишње приходе на територији Републике Србије и то: “N.S.” - 2.684.492.000,00 динара, а “U.C.” - 819.162.000,00 динара.

Приликом одређивања мере заштите конкуренције у односу на тужиоца “N.S.”, тужени орган је узео у обзир да је положај овог лица био битно другачији од положаја других странака у поступку, имајући у виду да је “N.S.” имао несумњиво јачу преговарачку позицију у том смислу што се о садржини уговора, па тако ни о спорној одредби практично није преговарало, већ су уговорне стране прихватале уговорне одредбе, односно услове продавца са циљем да обезбеде разноврсност своје понуде на тржишту која је требало да укључи и производе из асортимана “N.S.”. Имајући у виду да је у проведеном поступку утврђено да се ради о веома тешкој повреди конкуренције, за коју је у Смерницама за примену Уредбе о критеријумима утврђен распон вредности фактора од 2-3, фактор тежине повреде је за сваку странку у поступку одређен вредношћу фактора 2, осим за “N.S.”, за који је одређен вредност фактора 2.4, имајући у виду претходно наведено, као и број закључених Уговора о купопродаји које је “N.S.”, закључивао са свим осталим странкама у поступку. Образлажући начин на који је тужени орган ценио дужину трајања повреде, тужени у образложењу оспореног решења, позивајући се на закључене уговоре који су садржани у списима предмета, нашао да је према датуму закључивања уговора и дужини примене тих уговора, повреда конкуренције за “N.S.” трајала 28 месеци и 23 дана, а за “U.C.” 4 месеца у 2014. години и 11 месеци у 2015. години, односно у укупном трајању од 15 месеци, након чега је, а сагласно Смерницама за примену Уредбе о критеријумима, дефинисан и фактор трајања повреде конкуренције, и то тако што је за “N.S.” утврђен фактор трајања 1,71, а за “U.C.” фактор трајања 1,13, имајући у виду да је наведеним Смерницама дефинисано да се фактор трајања повреде конкуренције за повреде кратког трајања (до 1. године) примењује фактор 1, а за повреде средњег трајања (од 1 до 3 године) фактор од 1-2.

Приликом одређивања висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције, Комисија је узела у обзир да у конкретном случају није утврдила постојање отежавајућих околности које би утицале на увећање основног износа мере заштите конкуренције, а као олакшавајућу околност ценила је чињеницу да купци нису били свесни да својом радњом могу повредити конкуренцију, али да су према околностима по којима су радњу предузели и с обзиром на своја својства, били дужни и могли бити свесни те могућности. Такође је цењена околност да су странке у поступку по покретању поступка обуставиле све радње које представљају повреду конкуренције пре сазнања учесника да је повреда откривена или одмах након прве процесне радње коју је Комисија предузела. Комисија је такође ценила добровољну сарадњу коју су у току трајања поступка показале странке у поступку, а све у циљу бржег, ефикаснијег и економичнијег окончања поступка, са којих разлога је одлучено

као у диспозитиву оспореног решења применом одредбе члана 59. Закона о заштити конкуренције, сагласно којој одредби Комисија може да одреди мере које имају за циљ отклањање утврђене повреде конкуренције, односно спречавање могућности настанка исте или сличне повреде, давањем налога за предузимање одређеног понашања или забрана одређеног понашања (мере понашања), и да мере морају бити сразмерне тежини утврђене повреде конкуренције и у непосредној вези са актима или радњама које су изазвале повреду.

Одредбом члана 9. Закона о заштити конкуренције (“Службени гласник РС”, бр. 51/09...95/13), прописано је да се повредом конкуренције у смислу овог закона сматрају акти или радње учесника на тржишту које за циљ или последицу имају или могу да имају значајно ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције.

Одредбом члана 10. став 1. и став 2. тачка 1. истог закона, прописано је да су рестриктивни споразуми, споразуми између учесника на тржишту који имају за циљ или последицу значајно ограничавање, нарушавање или спречавање, конкуренције на територији Републике Србије, те да рестриктивни споразуми могу бити уговори, поједине одредбе уговора, изричити или прећутни договори, усаглашене праксе, као и одлуке облика удруживања учесника на тржишту, а којима се, између осталог, непосредно или посредно утврђују куповне или продајне цене или други услови трговине.

Одредбом члана 38. ст. 1. и 3. истог закона, прописано је да о повреди конкуренције, о појединачном изузећу, одобрењу или забрани конкуренције, Комисија доноси решење, те да је саставни део решења којим је утврђена повреда конкуренције одлука о мери заштите конкуренције, односно друга управна мера коју одређује Комисија у складу са овим законом.

Одредбом члана 57. ст. 1. до 3. Закона о заштити конкуренције, прописано је да ако Комисија утврди повреду конкуренције, односно другу повреду овог закона, одредиће меру заштите конкуренције, меру отклањања повреде конкуренције, односно другу управну меру прописану овим законом, да се приликом одређивања висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције, односно процесног пенала, узима у обзир намера, тежина, последице и трајање утврђене повреде конкуренције, те да се наплата новчаног износа одређене управне мере врши у корист буџета Републике Србије, док је одредбом члана 59. став 1. истог закона, прописано да решењем којим се утврђује повреда конкуренције, Комисија може да одреди мере које имају за циљ отклањање утврђене повреде конкуренције, односно спречавање могућности настанка исте или сличне повреде, давањем налога за предузимање одређеног понашања или забране одређеног понашања (мере понашања).

Одредбом члана 68. став 1. тачка 2. Закона о заштити конкуренције, прописано је да ће се учеснику на тржишту одредити мера заштите конкуренције, у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини највише 10% од укупног годишњег прихода, оствареног на територији Републике Србије и обрачунатог у складу са чланом 7. овог закона, ако закључи или изврши рестриктивни споразум у смислу члана 10. овог закона, односно рестриктивни споразум који није изузет у смислу члана 60. овог закона.

Имајући у виду да тужиоци наводима тужби и доказима приложеним уз тужбе нису довели у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, те

имајући у виду цитиране одредбе Закона о заштити конкуренције које је тужени орган правилно применио, по оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреда правила поступка од утицаја на законитост оспореног решења, донео одлуку као у диспозитиву тог решења, дајући за исту довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Ценећи наводе тужбе тужиоца “N.S.” којима се указује да је тужени орган, доносећи оспорено решење грубо повредио правила управног поступка јер у образложењу побијаног решења нису дати јасни разлози због којих нису уважени аргументи тужиоца у погледу висине износа одређене мере, као и разлози зашто у односу на тужиоца нису узете у обзир исте олакшавајуће околности као у односу на друге учеснике у поступку и због чега је тужиоцу одређен виши коефицијент тежине повреде у односу на остале учеснике, Управни суд налази да ти наводи нису основани. Ово стога што су у оспореном решењу, а сагласно свему напред наведеном, на јасан начин образложени разлози који су утицали на доношење одлуке којом се утврђује повреда конкуренције у предметном случају, као и разлози који су утицали на одређивање висине износа који се плаћа по основу одређене мере заштите конкуренције за сваку странку појединачно. У вези са тим, суд налази да је правилан закључак туженог органа да је положај тужиоца “N.S.” био битно другачији од положаја осталих странака у поступку, те да је овај тужилац несумњиво имао јачу преговарачку позицију, имајући у виду да се о спорним уговорним одредбама није преговарало, већ су сви остали уговорачи прихватили предложени текст уговора са циљем обезбеђивања разноврсности своје понуде на тржишту, која укључује и производе из асортимана “N.S.”, при чему је тужени орган имао у виду и број закључених Уговора о купопродаји, који је “N.S.” закључио са свим осталим странкама у поступку, односно да је тужилац представљао уговорну страну у свим уговорима који садрже рестриктивну одредбу која представља веома тешку повреду конкуренције. Суд такође налази, да нису основани наводи овог тужиоца да приликом одређивања мере заштите конкуренције тужиоцу нису узете у обзир олакшавајуће околности, због чега му је изречена мера заштите конкуренције у висини од 0,62% од укупног годишњег прихода, имајући у виду да је у оспореном решењу наведено да је посебно цењена добровољна сарадња тужиоца са Комисијом и изјашњење тужиоца на Обавештење о битним чињеницама, доказима и осталим елементима утврђеним у поступку, те да је примена наведене олакшавајуће околности, заједно са осталим олакшавајућим околностима имала за последицу одређивање висине мере заштите конкуренције тужиоцу у износу који је далеко испод законског максимума.

Ценећи наводе овог тужиоца да у проведеном поступку Комисија у односу на њега, као олакшавајућу околност није ценила нехат, за разлику од осталих учесника у поступку, на који начин је повређена одредба члана 26. Закона о облигационим односима, као и да је пропустила да на страни тужиоца оцени намеру приликом закључења спорних уговора, али и одсуство последице закључених уговора, Управни суд налази да ни ови наводи нису основани. Ово стога што је у образложењу решења јасно наведено да су у поступку одређивања мере заштите конкуренције примењене одредбе чл. 7., 57. и 68. Закона, Уредба о критеријумима, као и методологија за утврђивање висине новчаног износа мере заштите конкуренције која је дефинисана Смерницама за примену Уредбе о критеријумима од 19.05.2011. године. При

наведеном, у вези са постојањем нехата, на страни тужиоца, али и осталих учесника у поступку, Комисија је имала у виду да све спорне одредбе уговора које је тужилац из позиције генералног дистрибутера закључивао са осталим учесницима поступка, представљају обавезе купаца, односно права тужиоца као продавца. Прихватање рестриктивних одредаба у уговорима од стране купаца у решењу је описано као пословни циљ да се обезбеде производи из продајног асортимана тужиоца, након чега је изведен правилан закључак да купци нису били свесни да својом радњом могу повредити конкуренцију, али су према околностима под којима су радњу предузели и с обзиром на своја својства, били дужни и могли бити свесни те могућности, с тим да овакав однос приликом закључења уговора, на страни тужиоца, као продавца, није утврђен.

Суд такође налази да нису основани наводи тужиоца којима се указује да приликом одређивања мере заштите конкуренције нису узети у обзир сви елементи које мера мора да садржи, имајући у виду да из оспореног решења произлази да је приликом одређивања мере заштите конкуренције и висине износа који се по основу те мере плаћа узета у обзир намера, тежина повреде конкуренције, дужина трајања утврђене повреде, да није утврђено постојање отежавајућих околности и да је основни износ мере умањен због наведених олакшавајућих околности. Сагласно напред наведеном, суд је и остале наводе тужиоца "N.S." оценио као неосноване и без утицаја на другачију одлуку суда.

Ценећи наводе тужиоца "U.C.", којима се указује да је једини уговор који је овај тужилац имао потписан са "N.S." д.о.о., заправо уговор из 2014. године који је важио за 2014. годину, а да уговор који се спомиње у решењу број 11/15 код тужиоца није заведен нити се исти примењивао, са којих разлога је тужиоцу неосновано утврђена обавеза по основу таквог уговора, суд је оценио као неосноване. Ово стога што је увидом у списе предмета суд утврдио да се у списима налази уговор број 11/15, закључен у Београду дана 01.02.2015. године, између тужиоца као купца и "N.S." д.о.о., као продавца, који уговор је оверен и потписан од стране законских заступника обе уговорне стране. На напред наведени начин, суд налази да је правилан закључак туженог органа да је закључивањем наведеног уговора постигнута сагласност уговорних страна у односу на све одредбе садржане у том уговору, те да је без значаја чињеница да ли је наведени уговор заведен код тужиоца и у којој мери је извршен од стране уговарача.

Суд је такође ценио наводе овог тужиоца да су у питању били типски уговори, да се исти није придржавао уговорених цена, нити је због тога био санкционисан, да се није придржавао рестриктивних одредаба уговора, због чега сматра да сам уговор од стране купца није ни извршен, што доводи до ослобађања одговорности, али налази да ни ови наводи нису основани. Ово стога што је у токуведеног поступка утврђено да је између тужиоца "N.S." и тужиоца "U.C." несумњиво дошло до закључивања купопродајних уговора и то 9/14 и 11/15, који уговори својим закључивањем представљају споразум настао сагласношћу воља уговарача, који као такви производе правно дејство у односу на обе уговорне стране и који су као такви и извршавани, имајући у виду и да је сам тужилац "U.C." у токуведеног поступка приложио рачуне из којих јасно произлази да је по основу тих уговора тужилац поступао, односно на основу истих преузимао робу и продавцу "N.S."

вршио исплату купопродајне цене за преузету робу. При наведеном, имајући у виду да одредбе наведених уговора, којима су утврђене малопродајне цене, представљају повреду конкуренције по циљу, односно рестриктивне споразуме који су сами по себи забрањени, Управни суд налази да је правилан закључак туженог органа да Комисија није била дужна да утврђује постојање ефеката, односно последица повреде конкуренције, правилно налазећи да само закључивање уговора који садржи одредбе које су рестриктивне по циљу, као у предметном случају, представља повреду конкуренције.

Суд је такође ценио наводе овог тужиоца којима је указивао да у проведеном поступку Комисија није пронашла уговор који користи као основ одговорности тужиоца, већ је тужилац тај уговор сам доставио, те да је приликом одмеравања казне требало поћи од тога да је тужилац сам доставио уговор, чиме је помогао Комисији у поступку и на тај начин остварио право из члана 69. став 3. на смањење новчаног износа који је дужан да плати, али налази да ни ти наводи нису основани, с тим да су ови наводи већ правилно оцењени од стране туженог органа и у образложењу оспореног решења и у наводима одговора на тужбу, са којих разлога оцена истих није посебно образлагана овом пресудом.

Како је оспорено решење, са напред наведених разлога, по оцени Управног суда, правилно и на закону засновано, то нема основа за његов поништај, па у вези са тим ни услова да суд по предлогу тужиоца Привредно друштво "N.S." д.о.о., применом члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову правну ствар у спору пуне јурисдикције, на начин предложен у петитуму тужбе, односно поднеска достављеног суду дана 16.01.2018. године.

Сагласно свему напред наведеном, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150., 154. и 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду успех тужиоца "U.C." у овом спору.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 22.03.2018. године, 17 У 181/18

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП